

Procházíš skrze... období sucha?

David Wilkerson February 1, 1979

Kážu tisícům, přesto existují řasy, kdy se cítím dokonale vysušený – vzdálen od vešelé Boží přítomnosti. V těchto okamžicích sucha nemám žádnou velkou touhu říst Slovo – řtu Bibli většinou jen z pocitu povinnosti. Když jsem vyprahlý a prázdný, pocítuji malé nucení k modlitbě. Víím, že je má víra nedotřená a má láska k Ježíši silná. Není ve mně žádná touha okusit vřci tohoto svřta. Je to jen, že se mi zdá, že se nemohu dotknout Boha v těchto dnech a týdnech duchovní vyprahlosti.

Sedřl jsi někdy v církvi a pozoroval všechny kolem sebe, jak přijímají požehnání, zatímco ty necítíš nic? Oni křičí, modlí se, uctívají s obrovským přesvědčením. Ale tebou to nepohne – vřbec. Zařínáš si říkat, zda s tvým duchovním životem není něco v nepořádku. Kesřané kolem tebe vyprávějí ohromné příběhy, jak je Břh požehnal a zodpovědřl všechny jejich modlitby. Zdá se, že všichni žijí na vrcholku hory řastných zkušeností, zatímco ty se jen tak vlešš kolem, miluješ Ježíše, ale nezapaluješ svřt. Nřkteré z tvých modliteb nebyly dosud zodpovězeny. Nemáš žádné velké příběhy, abys mohl svřdit o nějakém fantastickém zázraku. Těmřř to způsobí, že se cítíš jako vřřící druhé kategorie.

Vřřím, že všichni opravdoví vřřící zakoušejí období sucha v řzných dobách svých kesřanských životř. I Ježíš pocítil tohle osamocení – když hlasitř volal: „Otře, proč jsi mř opustil?“

Poznámky z mého diáře – břhem období sucha

Mám poznámky o těmřř každé myšlence, kterou jsem přijal při svých nořních modlitbách. Nedávno, břhem období sucha, jsem zaznamenal své pocity. Myslím, že existuje mnoho kesřanř, kterých se tyto řestné záznamy v mém diářři budou týkat.

Jedna varující poznámka před řtením tohoto velmi osobního vyznání: když mluvím o hřřichu ve svém vlastním životř – nezkoušejte si to vykládat jako nějakou přřšernou slabost, kterou dávám okázale najevo. Pro mř všechno, co není z víry, je hřřich. Všichni jsme zheřili a nedosáhli Boží slávy. řasto upadám do neomluvitelného hřřichu pochybností. Tak prosím neřřte v mém vyznání hřřichu něco, co nebylo zamřřšleno. Přemřřšlejte o svém vlastním hřřichu, když to budete říst.

Rád bych vřdřl, proč se Břh zdá být někdy tak vzdálený. Je na mř rozhnřvaný? Skryl se přede mnou, protože jsem ve svém životř selhal? Spoléhá na mř Břh nějak, zavázán smlouvou Jeho svatého Slova, které přřikazuje, aby zavřel ořř smřrem ke mně pro mou umřřnost a nepoddajnost?

Zpřsobuje hřřich oddřlení? Existuje opravdu Břh, který mř chce přemoci nepřekonatelnou radostí a pokojem – ale nemřže pro bariéru, kterou jsem vytvořil v dřsledku zakořeněného hřřichu? Musel se skrýt – proti své vlastní vřřli – protože ctí své Slovo nad své jměno? Skryl se před Izraelem v řasech odpadnutí. Musel se přede mnou na chvílku skrýt, dokud nevidím hrřzu svých hřřichř a neutěřu od nich?

Unavil se nakonec z mých neustálých pádř a musel se přede mnou na chvíli uzavřřit, protože mř tak moc miluje? Přřikazuje Jeho všemohoucí láska, aby mř izoloval od své přítomnosti, dokud se nezlomím a nepodvolím jako pokořené dítě – unavený ze své prázdnoty a zoufalství?

Nebo je tahle vyprahlost výsledkem mé vlastní slepoty? Je to jen důsledek žití v pocitech? Je tu celý ten čas navzdory mému selhání, čeká na mě, abych přijal Jeho odpuštění? Cítím se být izolován jen proto, že se stydím a tíží mě břemeno viny? Vyhýbám se Mu, protože vím, že nejsem hoden Jeho požehnání? Způsobilo v domě mé slabosti, že vím, že nemám žádné právo přijmout tuto blízkost a úctu?

Nejsem morbidní, vůbec si nepřeji zemřít. Není to jen „blues nočního času“. Nikdy jsem nepochyboval o svém věčném spasení. O čem pochybuji, je moje schopnost porozumět, jak Bůh jedná. Stále cítím moc Jeho velké lásky. I v té nejvyprahlejší hodině je v domě Jeho velké lásky ke mně vždy ohromující. Ale nestačí vědět, že tě Otec miluje. Nestačí věřit všem Jeho zaslíbením. Nestačí chodit vírou. Nestačí vědět, že chceš Pána všim, co je v tobě. Musí existovat víc.

Musí být Pánova blízkost. Tichý malý hlas. Radost ze slyšení tohoto hlasu. V domě, že nejen zůstává, ale že Jeho slovo je i v tvých ústech. Srdce musí cítit Jeho vroucnost. Žár Boží přítomnosti musí naplnit místnost. Slzy, které byly potlačovány uvnitř tebe, se musí uvolnit. Radost z Ježíše se musí zmocnit každého zákoutí tvé mysli. Srdce musí poznat, že On přišel, aby tě vedl, utěšil, pomohl ti v čas potěbný. Nesmí tu být žádná pochybnost – žádná námitka – že si Bůh zvolil přijít a rozmlouvat se svým služebníkem.

Bez Boží přítomnosti nemůže být žádný pokoj. Sucho může skončit pouze rosou Jeho slávy. Ale víc než po odpuštění – toužím po osvobození. Co je odpuštění bez osvobození? Víím, že Bůh slíbil, že mi odpustí sedmkrát sedm v jediném dni. Víím, že Jeho láska a odpuštění je pro všechny generace. Víím, že když vyznám svůj hřích, On je vřelý, aby mi odpustil – a očištil mě. Ale to nestačí, že je ti odpuštěno a jsi očištěn od věřejších hříchů. Potřebuji osvobození od moci hříchu, který mě tak snadno obklopuje. Osvobození z otroctví všech žádostí. Osvobození z každé nepravosti.

Vím, že Boží slovo slibuje osvobození. Znáím mnoho biblických veršů, které hovoří o „chození v duchu“, takže nenaplníme žádosti těla. Víím o varováních – utéct všem tělesným žádostem. Jiné verše zaplavují mou mysl „přemáháním“ světa. Ale existují časy, kdy se zdá, že nemohu najít klíč. Jak tyto verše pracují v praxi v mém každodenním životě? Co to doopravdy znamená „chodit v duchu“? Znamená to, že už nikdy znovu nepadneš? Dřív stále padají, když se uří chodit. I dospělí klopýtnou a spadnou. Můžeš spadnout – i když chodíš v duchu – zvednout se a jít dál – stávat se silnějším, jak jdeš?

Ale Bože, máš být tady! Jestliže nejsi v období mé vyprahlosti, není tu žádná naděje. Musíš tu být, navštívit mě – dychtit po mém hlasu – toužit po mně, překypovat něžností jako otec, který má soucit se svým dítětem. Když ne – život nemá smysl.

Nemůže se mě vzdát, když jsem zraněný. Ano, mé tělo je slabé. Ano, opomíjel jsem Ho, selhal jsem – znovu a znovu. Ano, řekl jsem mu, jak jsem smutný, zarmoucený, ubohý – letos tisíckrát. Ano, slíbil jsem, že se zřeknu světa a všeho, co v něm je. Ano, někdy se zdá, že neumím držet své slovo. Ano, několikrát jsem se cítil jako ten nejhorší hříšník, podvodník, hulvát, falešník, nehodné dítě. Ano, cítil jsem, že nejsem hoden, abych kdy očekával, že ke mně přijde blíž, když se cítím tak podlý a nevděčný.

Ale navzdory tomu všemu nějak vím, že Bůh není daleko. Někdy slyším zřetelný tichý hlas, který volá: „Přijď, mé dítě – jsem si vědom všeho, co zakoušíš. Stále tě miluji. Nikdy tě neopustím ani se tě nevzdám. Budeme tomu elit společní. Jsem stále tvůj Otec – a ty jsi Moje dítě. Přijď, ne pro tvé vynikající vlastnosti ani dobrotu, ale přijď zásluhou tvého Spasitele – Pána Ježíše!“

Někdy vím, že On mě vyvede z mého období sucha. Mám v sobě oheň, který nevyhasne. Zdá se mi, že vím, že zaslíbení budou naplněna. V Jeho čase a Jeho způsobem. Obrátí mou vyprahlost v věku lásky. Jeho slovo ke mně přijde. Nové zjevení Jeho vůle. Obnovený duch a větší pokoj v mysli. Všechno proto, že mě nikdy nepřetím nenechal na holičkách.

Ó, Bože! Mám nohy jako z hlíny. Má mysl je silná ve víře. Moje srdce se rozplývá pro Tebe. Mé slzy jsou horké touhou po Pánově dotyku. Ale mé nohy mě stále vedou na nesprávnou cestu. Nechodím v duchu tak, jak bych opravdu rád chodil. Kde je to každodenní vítězství? Kde je ta síla, která mě zachová svatého a čistého?

Bože, prohledávám Písmo s nadějí, že najdu formuli – cestu ven z otroctví hříchu. Pokud to znamená zůstat celou noc na kolenou, pak to udělám. Znamená to číst skrz naskrz Bibli – dokud nenarazím na jasnou zprávu osvobození? Pak budu číst a číst! Většina klišé a jednoduchých řešení nabízených kazateli nefungují – aťkoliv znají zbožně.

Někde tu musí být vítězství nad každou mocí nepřítele. Někde mohu odložit závaží, břemena, všechno, co obtěžuje. Bůh zaslíbujee absolutní svobodu, absolutní vítězství nad mocí nepřítele. Jednoho dne se mé nohy již nechytí do Satanovy pasti. Jednoho dne se podívám do svého srdce a uvidím jen Ježíše – jenom svatost – jenom ty věci, které těší Boha.

Jednoho dne musí Bůh přivést všechny své děti na místo svobody od moci hříchu. Boží slovo je tak rozsáhlé. Víme tak málo o tom, jak v něm najít odpovědi na mé osobní potřeby. Jedinou naději je, že můj Duch svatý nadpřirozeně povede k pravdě, která mě osvobodí. Nemohu ji najít sám. Nemohu to vypádit z knih nebo z poradce. Nemohu němu z toho porozumět, aniž by mi to zjevil Duch svatý. Chci vědět, co ode mě Bůh očekává, chci vědět, jaká je moje úloha a jaká je Jeho!

Ó, Bože, oči mé touhy. Už, abych toužil po věcech, o kterých Ty víš, že jsou pro mě nejlepší. Kdybys mi dal všechno, co si přeji, byl by to bláznivý zmatek bez řádu a harmonie. Všechny mé lidské touhy jsou slepé. Obvykle nedrží krok s mými skutečnými potřebami a často jsou v rozporu v Božími morálními zákony.

Je tak jednoduché přát si něco, co by mi mohlo nejvíc uškodit, vedlo k nejhoršímu strádání a přivodilo nejtragičtější zmatení. Přemýšlím o svých přáních, aby byly dobře vymyšlené, inteligentní a potěbné k mému dobrému životu.

Hřích způsobuje, že jsou má přání mimo Boží morální zákon. Končí jako napůlně vnitřní chuť. Duševní hlad, touhy, chťe a vášnivé žádosti páchnou všemi druhy potíží. Jsou to přeludy bez obsahu.

Kde vzniká většina mých přání? Nepramení ze zdravého rozumu, ale spíše jsou podněcovány neotesanými touhami staré přirozenosti. Ženu se z mé mysli jako divoká tlupa – popletené, slepé a totálně zmatené. Rojí se jako včely – rychle a divoce.

Jak jde řas, tak často objevuji, jak ješitná, domýšlivá a pošetilá má přání byla. Chci se pustit do nového projektu a on vybuchne dřív, než ho mohu rozjet. Později zjistím, že mé zklamání je převlečené požehnání. Kdyby Bůh nezasáhl a nezadržel má přání, mohl bych se zničit.

Moje přání mohou být často úplně morálně špatná. Mohou být hnusně zašpiněny chťem. Existuje celá odrůda přání utajovaných pod povrchem důstojnosti, dotírající na nás všechny neustále naší Adamovou přirozeností – vždy se vloupou do naší mysli, smíchají se s našimi nejhlubšími a nejsvatějšími myšlenkami, snaží se přimět naši mysl, aby je přijala jako Boží myšlenky.

Velice často jsou má osobní přání tak dominantní, tak hluboce zakotvené, přepadají mou mysl v modlitební komůrce. Stávají se tak mocné a vytrvalé, že jim dovolím, aby mě oklamaly natolik, že je přijmu jako tichý slabý Boží hlas ve vnitřním hlučném. Snad mě Bůh ochrání před oklamáním způsobeným mými vlastními nemorálními žádostmi.

Co mám udělat, abych překonal duchovní vyprahlost?

1. Musím vést život modlitby

Proč je to tak, že se nikdo z nás nemodlí, jak by měl, ještě více? Víme, že Bůh si přeje nás potěšit a pomoci nám. Víme, že všechna naše břemena mohou být odložena, když jsme s Ním uzavřeni v modlitbě. Existuje něco hluboko uvnitř nás, co nás stále volá k modlitbě. Je to Duch svatý, který říká: „Přij.“ Přij k vodě, která uhasí žízeň ve tvé duši. Přij k Otci, který se slitovává nad svými dětmi. Přij k Pánu života, který slibuje, že odpustí každý spáchaný hřích. Přij k tomu, kdo tě nechce odsoudit nebo se tě vzdát nebo se před tebou skrýt.

Bůh se před námi neskrývá, když zhešíme. Nikdy! To je pouze náš strach, který odsuzuje naše srdce. Bůh se neskrýl v zahradě, když Adam s Evou zhešili. Klidně k nim přišel, volal a toužebně si přál jejich přátelství a lásku. My sami se skryjeme – kvůli naší vině a odsouzení. Nedovedeme si představit, že nás Bůh stále miluje, když jsme tak neposlušní a nevděční.

Přij smle k Jeho trůnu milosti – i když jsi zhešil a selhal. On odpouští – stále – těm, kteří činí pokání s bohabojnou lítostí. Nemusíš trávit hodiny a dny ve výtčkách svědomí a viny. Nemusíš si zasloužit svou cestu zpátky do Jeho Boží milosti. Nemusíš předstírat jakousi povrchní lítost nebo simulovat slzy. Jdi k Otci – sklo se na kolena a otevři své srdce – vykři své trápení a bolest. Řekni Mu všechno o svém selhání – všechno o svých zápasech. Řekni Mu o své osamělosti, o tvých pocitech izolace, o tvých slzách, o tvých chybách.

Zkoušíme všechno jen ne modlitbu. ?teme knihy, hledáme formulky a návody. Chodíme za p?íteli, za služebníky, za poradci – hledáme kdekoliv slovo út?chy nebo rady. Hledáme prost?edníky, p?ímluvce a zapomínáme na jediného P?ímluvce, který má odpov?? na všechno.

Nemodlíme se, protože je tak t?žké to d?lat – po v?tšinu ?asu. Není to t?žké, pokud nenadále p?ijdou trable. Zasáhne rakovina – nebo n?kdo milovaný náhle zem?e na selhání srdce. Potom jsme tak zlomeni v duchu, plá?eme a modlíme se. To všechno je v pořádku. Ale m?li bychom se opírat o Ježíše v dobrém i zlém. M?li bychom získávat svou sílu a pomoc dlouho p?edtím, než nás zavalí krize. M?li bychom Mu vylévat svá srdce každý den svého života.

Není divu, že jsme tak vyprahlí a prázdní. Jednoduše zanedbáváme tajnou modlitební kom?rku. Není to skute?né sucho – je to vlašnost. Je to vzr?stající chlad zp?sobený tím, že plujeme s proudem, necháme se unášet, unikáme ze svatého místa.

Nic nezažene sucho a prázdnotu rychleji než hodina nebo dv? strávené o samot? s Bohem. Odsouvání této sch?zky s Bohem v Jeho úkrytu zp?sobuje vinu. Víme, že naše láska k N?mu by nás m?la vést do Jeho p?ítomnosti, ale zam?stnáváme se tolika jinými v?cmi – prokluzuje nám ?as a vynecháváme Boha. Házíme Jeho sm?rem celé šiky „modlitebních myšlenek“. Ale nic nem?že nahradit modlitební kom?rku – se zav?enými dve?mi – s modlitbou k Otci v tomto ústraní! To je ?ešení pro každé období sucha.

2. Nesmím se již bát malého trápení

Kristovu vzk?íšení p?edcházelo krátké období trápení. Opravdu umíráme! Opravdu trpíme! Je tu bolest a zármutek!

Nechceme trp?t! Ani být v opozici! Ani být zran?ni! Chceme bezbolestné vysvobození! Chceme nadp?irozený zásah. „Ud?lej to, Bože,“ modlíme se: „protože jsem slabý a vždycky budu. Ud?lej to všechno, zatímco já si p?jdu svou cestou a budu ?ekat na nadp?irozené osvobození!“

Nebo svalujeme vinu za své trampoty na demony! Vyhledáme Božího muže a doufáme, že je m?že vyhnat ven – tak abychom mohli jít svou cestou bez bolesti nebo trápení – všechno je hotovo! Prolétnout p?ímo ke klidnému vít?znému životu! Chceme, aby na nás n?kdo vložil ruce a vyhnal ven veškeré sucho. Ale vít?zství není vždy bez trápení a bolesti. Podívej se na sv?j h?ích! Postav se mu! Utkej se s ním! Protrp si to, jako to ud?lal Ježíš. Napl? Jeho trápení! Za?ni s tím! Trápení trvá jen v noci, ráno je vždy radost.

B?h p?ed tebe pokládá volbu. Jeho láska vyžaduje volbu. Kdyby nás B?h nadp?irozen? vytáhnul z každé bitvy bez bolesti a trápení, ukon?ilo by to p?ed?asn? všechny zkoušky, všechna pokušení – nebyla by žádná svobodná volba, žádné zkoušení ohn?m. To by B?h svou v?lí nahrazoval lidskou. On si vybírá setkat se s námi v naší vyprahlosti a ukázat nám, jak se m?že stát cestou do nového života víry.

- Je to ?asto podle Boží v?le snášet sucho – a dokonce bolest.
„A protože i ti, kte?íž trpí podle v?le Boží, jakožto v?rnému Stvo?iteli a? porou?ejí duše své, dob?e ?iníce“ (1. Petr 4:19).
- Ale díky Bohu – trápení je vždy jen krátké období p?ed kone?ným vít?zstvím!
„B?h pak všeliké milosti, kterýž povolal nás k v??né sláv? své v Kristu Ježíši, když mali?ko potrpíte, on dokonalé vás u?i?, utvr?, zmocni i upevní“ (1. Petr 5:10).

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/5203/>

